

[Aksel Møller.]

ledes pakker med dokumenter, rapporter, afhøringer og indstillinger har vandret fra den ene myndighed til den anden uden på noget tidspunkt at være gået til ro bag skabe eller reoler. Retfærdigheden er jo her til lands ikke nogen hurtigløber, men det burde dog have været muligt at fremskynde dette retsopgør, at fremskynde dokument-samlingens vandring gennem de kontorer, der skulle tage stilling til sagen. Sjældent har det været så nødvendigt som i dette tilfælde at få tingene sat på plads, at handle hurtigt og at handle med styrke.

Jeg indrømmer, at vi alle var en hel del duperede, da den højtærede finansminister vendte hjem fra Færøerne efter forårets uroligheder. Vi troede virkelig, at han var kommet hjem med resultater, og at der kun stod tilbage at ordne problemer af rent administrativ og teknisk karakter; men dette indtryk har altså været forkert, eller også er resultaterne forspildt undervejs ved manglen på et retsopgør, og det nævnte indtryk vil ikke kunne genskabes hos os, medmindre den høje regering gennem en redegørelse her i tinget kan gengive den højtærede finansminister den tabte glans. De uroligheder, som sidst har fundet sted, havde der næppe været næring for, hvis risikoen ved dem klart var blevet illustreret for den klaksvigske befolkning. Den må jo have fået et fuldstændig fejlagtigt indtryk af sine muligheder. Det virker efter min mening forbavsende, at en uro som den, der sidst opstod i Klaksvig, kan føre til, at man kan forlange, at landets finansminister straks begiver sig over havet til urostedet. Det virker endnu mere forbavsende, at regeringen opfylder dette krav og finansministeren forlader arbejdet midt i sine forberedelser til folketingssamlingen for at rejse til Klaksvig — og med hvilket formål? Såvidt vi har kunnet se i alt fald med et uklart formål. Har manglen på et hurtigt gennemført retsopgør med urostifterne virkelig svækket autoriteten hos rigsmyndighederne her og på Færøerne og hos landsstyret i en sådan udstrækning, at man har måttet finde sig i dette?

Hvad den høje regerings indenrigspolitik angår, beherskes mit parti af den mest absolutte utilfredshed. Hverken det, som regeringen har gjort i sommerens løb,

eller det, som den har undladt at gøre, eller de få oplysninger, som åbningstalen giver om, hvad den agter at gøre, indgiver mig tro på dens muligheder for som mindretalsregering at samle tilstrækkeligt flertal om en løsning af tidens mest påtrængende problemer.

Personlig beklager jeg det. Ingen vil kunne bestride, at der i min tale ved slutningen af forrige samlings arbejde blev givet udtryk for nogen forventning om den højtærede statsministers evne til at skabe fredeligere forhold mellem regering og opposition. Jeg havde bygget mine forventninger på det løfte, som den højtærede statsminister gav til det ærede medlem hr. Thor-kil Kristensen, efter at det ærede medlem havde trukket regeringens kriseforslag igennem nåleøjet i marts.

Jeg havde fundet næring for disse forventninger i de advarsler, som den højtærede statsminister fremsatte i maj på De samvirkende Fagforbunds generalforsamling; men jeg har ikke i de begivenheder, der har fundet sted siden, eller i det, som den højtærede statsminister sagde forleden, fundet støtte for en videregående optimisme.

Det kan jo da ikke være et udtryk for en afspændingspolitik, sigtende på at drage oppositionen ind i arbejdet, at man først 3 uger efter at have indført et importforbud for korn forelægger sagen for folketingets vareforsyningsudvalg. Jeg deler ganske det ærede medlem hr. Erik Eriksens betragtninger over to andre handlinger, den høje regering har begået i den tid, folketinget har haft ferie. Det er da svært at se regeringens interesse i oppositionens medarbejderskab, når den højtærede handelsminister sammensætter et monopoltilsynsråd på den måde, at hun medgiver det 3 socialdemokratiske politikere og 1 radikal politiker med fuldkommen forbigåelse af andre politiske anskuelser, skønt loven om monopoler dog er blevet til ved et forlig, som omfattede langt de fleste partier og medlemmer i denne sal, og skønt det, når et forlig skal administreres, bør være sådan, at hvis politikere skal deltage i administrationen, tages der hensyn til de partier, der har medansvar for, at loven er blevet til.

Jeg ser heller ikke spor af forståelse for den politiske situation i den højtærede finansministers egenmægtigt indgåede over-